Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 340 van 1 september 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat D. GEENS**
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juli 2025 tot niet-ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2026 met toepassing van oud artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 mei 2026.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juli 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN, *loco* advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de wnd. voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"*1. De verzoekende partij, die verklaart afkomstig te zijn van Gaza, dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" van 15 juli 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in Griekenland heeft ingediend op 4 juni 2024. Ze werd erkend als vluchteling op 6 juni 2024. Haar Griekse verblijfsvergunning is geldig tot en met 5*

juni 2027. Haar Grieks paspoort is geldig tot en met 20 juni 2029 (zie "Cedoca, aanvraag derde landen" en kopieën Griekse documenten in het administratief dossier).

Waar de verzoekende partij zich de vraag stelt of zij heden nog steeds internationale bescherming geniet in Griekenland, wijst de Raad erop dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Waar de verblijfstitels blijkens artikel 24 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet berust inderdaad bij de verwerende partij, doch eens hieraan is voldaan, komt het de verzoekende partij die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toe om aan te tonen dat zij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Het komt aldus aan de verzoekende partij zelf en niet aan de verwerende partij toe om het bewijs te leveren dat zij in Griekenland niet langer internationale bescherming geniet. De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke.

Er zijn geen ernstige indicaties dat zij thans in Griekenland niet langer deze beschermingsstatus zou hebben. Zij brengt geen concrete of verifieerbare elementen aan die wijzen op een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Indien de verzoekende partij van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan haar beschermingsstatuut, of dat hiertoe een procedure is opgestart, komt het de verzoekende partij toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen van het actueel karakter van de verleende beschermingsstatus volstaat niet.

2. . Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van "tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken", dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Beide partijen werden op grond van artikel 39/62 van de vreemdelingwet gevraagd door de Raad om actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland. Beide partijen hebben naar aanleiding van deze beschikking actuele

rapporten omtrent de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland neergelegd.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkendiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (geviseerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) barrières vormen die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) precaire omstandigheden kunnen leven. Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, is er een evolutie naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

Rekening houdend met het geheel van landeninformatie die door beide partijen worden bijgebracht, besluit de Raad dat in de huidige stand van zaken evenwel niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer precaire situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij op basis van haar individuele omstandigheden te beoordelen.
In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers om internationale bescherming, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Wat deze individuele omstandigheden verder betreft, blijken de recente wetswijzigingen een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADET is verstreken deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen.

Het komt de verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoeker in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend, hem zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het EU Handvest van de Grondrechten (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 54).
4. De verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt de verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

5. De verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland,

of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De verzoekende partij brengt op de DVZ naar voor dat ze problemen heeft met haar nieren (verklaring dvz, vraag 29 en bijkomende vragen m-status Griekenland). Ze stelt tijdens het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal dat ze in behandeling is voor haar nierproblemen. Ze verklaart nog een paar afspraken te hebben (NPO, p.4). Ze verklaart dat één nier goed werkt maar de andere maar voor 20 procent werkt (NPO, p.4). De verzoekende partij legt ook verschillende documenten neer met betrekking tot haar medische toestand. In deze documenten kan worden gelezen dat ze verschillende afspraken had in het ziekenhuis namelijk 21 mei 2025, 3 juni 2025 en 21 mei 2025. Ze legt ook een attest neer van 5 december 2024 waar een advies wordt gevraagd aan de nefroloog. Er worden ook resultaten van een bloedtest en een urinetest neergelegd. Uit deze documenten kan echter geen ziektebeeld blijken noch kan hieruit blijken dat ze problemen heeft met haar nieren. De verzoekende partij verklaart ook op heden geen medicijnen te nemen voor de problemen aan haar nieren. Deze vaststellingen in acht genomen kan worden besloten dat de problemen aan haar nieren niet kunnen worden gezien als een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de relevante Europese rechtspraak.

Tijdens het persoonlijk onderhoud brengt de verzoekende partij ook naar voor dat ze mentale problemen heeft door de oorlog in Gaza (NPO, p.6). Ze verklaart echter geen psycholoog of psychiater te zien (NPO, p.6). Waar ze verwijst in de aanvullende nota naar de kwetsbare positie van Palestijnen omwille van het conflict in hun regio van herkomst, kan ze niet mee aannemelijk maken over een bijzondere kwetsbaarheid te beschikken. Hoewel niet ontkend wordt dat de situatie in Gaza een invloed kan hebben op de gemoedstoestand van de verzoekende partij, toont zij niet concreet aan dat zij kampt met psychologische problemen die haar zelfstandig functioneren beïnvloeden. Aldus brengt verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen die blijk geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Het bij de aanvullende nota gevoegde bericht van Ulysse van 20 juni 2024 over de pathogene effecten van de oorlog in Gaza op personen van Palestijnse origine die in België verblijven, is algemeen van aard en heeft geen betrekking op verzoekende partij persoonlijk. Hoewel niet betwist wordt dat de situatie in Gaza een psychologische impact heeft op verzoekende partij, kan echter niet blijken dat verzoekende partij persoonlijk dermate zware psychische problemen ondervindt dat deze haar zelfstandig functioneren beïnvloeden waardoor ze haar rechten niet zou kunnen uitoefenen in Griekenland.

De verzoekende partij zet voorts nergens in concreto uiteen in welke mate haar gezondheidstoestand haar belet om haar rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de omvang of draagwijdte van deze psycho-medische problemen zou zijn op haar mogelijkheden om haar rechten in Griekenland uit te oefenen. De specifieke verwijzing in het verzoekschrift naar rechtspraak van de Raad, daargelaten het gebrek aan precedentwerking, is niet dienstig gelet op het voormelde.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij worden vastgesteld die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat zij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. Aldus brengt de verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijk geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in Griekenland heeft ingediend op 4 juni 2024. Ze werd erkend als vluchteling op 6 juni 2024. Haar Griekse verblijfsvergunning is geldig tot en met 5 juni 2027. Haar Grieks paspoort is geldig tot en met 20 juni 2029 (zie "Cedoca, aanvraag derde landen" en kopieën Griekse documenten in het administratief dossier). Ze verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud dat haar Griekse documenten bij een vriend in Antwerpen zijn (NPO, p.5). Ze verklaart geen AMKA of AFM te hebben verkregen in Griekenland (bijkomende vragen m-status Griekenland). Ze stelt in dit opzicht dat ze een AMKA ging aanvragen, maar dat ze het niet kreeg omdat ze een werkcontract en een officieel adres nodig had (NPO, p.12). Ze kon niet gaan werken, omdat haar bazen haar een AMKA vroegen, maar om een AMKA te verkrijgen had ze een AFM nodig (NPO, p.12).

Waar ze in het verzoekschrift en de aanvullende nota ingaat op de problemen bij het verlengen van haar Griekse verblijfsdocumenten dient er op gewezen dat haar Griekse verblijfsvergunning nog geldig is tot en met 5 juni 2027 en haar Griekse paspoort nog tot 20 juni 2029 (Cedoca, aanvraag derde landen). Deze documenten zijn dan ook nog lang niet vervallen waardoor ze niet kan verwijzen naar de problemen die

begunstigden van internationale bescherming in Griekenland hebben bij het verlengen van hun verblijfsdocumenten.

Uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier blijkt duidelijk dat personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, zoals verzoeker in casu, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen (RSA-rapport, maart 2025, p. 20; "Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", september 2024, p. 19-20: "Statushouders die in of na december 2020 een aanvraag hebben ingediend, zouden in principe dus een AFM moeten hebben."). Hierbij wordt benadrukt dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning ("Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", september 2024, p. 19). Toen de verzoekende partij in Griekenland was, had zij derhalve een fiscaal registratienummer ontvangen waarmee zij toegang had tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning.

Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift ingaat op de problematiek rond het aanvragen en activeren van de AMKA, kan het volgende worden vastgesteld. Uit de objectieve landeninformatie die wordt toegevoegd aan het administratief dossier blijkt vooreerst dat ze in het geval van terugkeer naar Griekenland en in afwachting van het verkrijgen van haar AMKA, wanneer ze daartoe de nodige stappen zet, niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, op voorwaarde dat ze naar een openbaar ziekenhuis of medische centrum gaat: "If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription" ("UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare" beschikbaar op: https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare; "Verslag feitenonderzoek" van september 2024, p. 49, 50-51)." Verder blijkt uit de objectieve landeninformatie niet dat een actieve AMKA een voorwaarde is om te werken in Griekenland. Een AMKA-nummer volstaat. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij niet zou kunnen voldoen aan de voorwaarden om haar AMKA in Griekenland te bekomen/activeren.

Het komt aan de begunstigde van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van de verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen geenszins blijken uit de verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Verzoekende partij verklaart dat ze 40 dagen na haar aankomst Griekse documenten kreeg waardoor ze het opvangcentrum diende te verlaten (NPO, p.11). Ze stelt daarna naar Athene te zijn geweest waar ze 3,5 maanden verbleef (NPO, p.11). Dit wil zeggen dat ze slechts 3,5 maanden als begunstigde van internationale bescherming met de vereiste verblijfsdocumenten in Griekenland heeft verbleven. Uit een dermate korte periode kan de verzoekende partij onmogelijk haar conclusies trekken omtrent de mogelijkheden tot huisvesting, tewerkstelling en toegang tot taallessen en medische zorgen. Wat betreft haar toegang tot huisvesting, verklaart de verzoekende partij dat ze een plek zocht door rond te vragen bij verschillende mensen en organisaties te contacteren (NPO, p.13). Ze kan echter geen organisaties bij naam noemen (NPO, p.13). Ze heeft echter geen verdere inspanningen geleverd om huisvesting te zoeken (NPO, p.13) en heeft dus ook geen beroep gedaan op de overheid om haar te helpen om huisvesting te vinden. Ze verklaart dat ze geld nodig had om huisvesting te zoeken (NPO, p.13) maar uit haar verklaringen blijkt niet dat ze dienstige inspanningen heeft geleverd om tewerkstelling te vinden in Griekenland. Ze verklaart dat ze om werk te vinden ging naar plaatsen waar werkgevers ongeschoolde arbeiders kwamen oppikken, ze vroeg rond aan Arabieren, aan mensen die ze niet kende en ze ging naar fabrieken, bedrijven en winkels (NPO, p.14). Ze brengt echter geen concrete verklaringen af omtrent deze pogingen. Ze verklaart wel dat ze niet naar een interim of arbeidskantoor is gegaan (NPO, p.14). Uit haar verklaringen blijkt ook niet dat ze een beroep heeft gedaan op de Griekse overheid om tewerkstelling te vinden. Het is echter de verantwoordelijkheid om de rechten verbonden aan haar status af te dwingen bij de overheid die haar deze bescherming heeft gegeven. De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. Uit haar verklaringen kan ook niet blijken dat ze enige inspanningen heeft geleverd om de Griekse taal te leren en op die manier haar integratie in de Griekse samenleving te bevorderen en haar kansen op de arbeidsmarkt te vergroten. De verzoekende partij maakt verder ook niet aannemelijk dat ze geen toegang had tot medische zorgen in Griekenland. Ze verklaart dat ze niet werd geholpen in het ziekenhuis (NPO, p.15). Uit haar verklaringen blijkt echter niet dat ze de nodige inspanningen heeft geleverd om medische verzorging te bekomen. Ze stelt immers dat ze niet werd geholpen in het ziekenhuis omdat ze geen afspraak had gemaakt (NPO, p.15). Na haar afwijzing probeerde ze echter geen afspraak te maken (NPO, p.15) waardoor kan worden besloten dat het feit dat ze niet medisch verzorgd werd aan haar te wijten is. Ze is ook maar naar één ziekenhuis geweest (NPO, p.15). Hieruit blijkt dat ze niet de nodige inspanningen heeft geleverd om medische verzorging te bekomen. Zij maakt met bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat zij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband

haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoont. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Het gegeven dat de verzoekende partij bepaalde moeilijkheden ondervond zoals op het vlak van werkgelegenheid of huisvesting, volstaat niet om te besluiten dat zij door de onverschilligheid van de Griekse overheden en voor zover zij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten haar wil en persoonlijk keuzes om, is terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt te voorzien in haar meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van de verzoekende partij, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekt. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die ze er nog verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om huisvesting of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoont. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen en naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat de verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Waar de verzoekende partij stelt dat ze slecht werd behandeld toen ze een verzoeker was om internationale bescherming in Griekenland, kan dit geen afbreuk doen aan haar gebrek aan inspanningen om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen. De slechte behandeling door de Griekse kustwacht en in het opvangcentrum vonden immers plaats in een bepaalde context, tijd en plaats. Deze situatie is echter niet langer representatief voor haar daar ze op heden een begunstigde van internationale bescherming was en aan deze status de nodige rechten en plichten verbonden zijn. Het is de verantwoordelijkheid van de verzoekende partij om de ze af te dwingen bij de overheid die haar deze bescherming heeft gegeven. Ze blijft hier echter in gebreke.

Waar ze stelt dat ze problemen met een smokkelaar in Griekenland, kunnen deze problemen niet worden beschouwd als daden van vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een vernederende of onmenselijke behandeling in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien toont ze niet aan dat ze bij een terugkeer naar Griekenland geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Griekse overheid of dat de bescherming van de Griekse overheid niet langer dienstig of doeltreffend zou zijn. Uit haar verklaringen blijkt immers dat ze klacht heeft ingediend in Griekenland en dat haar advocaat zei dat het gerecht haar klacht moest onderzoeken (NPO, p.18). Het zou volgens haar advocaat enige tijd duren voor een uitspraak was (NPO, p.18). Hieruit blijkt dus dat de Griekse overheden wel degelijk een onderzoek voeren naar haar klacht. Ze brengt geen elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat ze geen bescherming bij de Griekse overheid zou kunnen bekomen.

Ook uit haar verklaring dat ze werd aangevallen door drugsgebruikers en dronken personen in Griekenland, kan niet blijken dat de bescherming van de Griekse overheden niet langer effectief of doeltreffend is. Uit haar verklaringen blijkt immers niet dat ze op enige wijze heeft geprobeerd bescherming tegen deze aanvallen te bekomen bij de Griekse overheid.

De verzoekende partij maakt op algemene wijze gewag van discriminatie en racisme, echter hieruit kan evenmin blijken dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland hierdoor zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften. De Raad merkt in dat verband op dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland. Bovendien houdt dit op zich evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen

en dat zij niet bij machte zouden zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkenen bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

In de mate verzoekende partij aanvoert dat zij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland, liggen er in casu geen elementen voor waaruit blijkt dat de verzoekende partij actueel niet langer internationale bescherming geniet in Griekenland. Op geen enkele wijze toont de verzoekende partij aan dat er sprake is van een wijdverspreide en systematische praktijk van terugdrijving van erkende vluchtelingen door de Griekse overheden. Evenmin toont zij in concreto aan dat er in haar geval een reëel risico op refoulement bestaat.

Aangezien de verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoekende partij een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoekende partij toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoekende partij is op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is haar verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Gaza niet dienstig.

De verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypotheses zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

7. De verzoekende partij klaagt aan dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing de in artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde beslissingstermijn van vijftien werkdagen niet heeft gerespecteerd en dat nergens wordt uiteengezet waarom deze termijn niet werd gerespecteerd. Deze termijn van vijftien dagen is echter een termijn van orde. De Vreemdelingenwet voorziet geen sanctie indien deze termijn wordt overschreden. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek binnen de door artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn worden afgeleid dat het verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals de verzoekende partij lijkt te suggereren in het verzoekschrift. Het overschrijden van deze termijn brengt geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren. De verzoekende partij maakt een schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, van de redelijke termijneis, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel of van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dan ook niet aannemelijk.

8. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De

motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

8. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."
2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig oud artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (*cf*. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:
"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.
Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 16 juli 2026 staat het volgende vermeld:

"*De wnd. voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.*
De raadsvrouw van de verzoekende partij legt ter terechtzitting, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de wet van 15.12.1980, een aanvullende nota neer.
Zij stelt dat de psychologische kwetsbaarheid van de verzoekende partij blijkt uit de stukken. Zij heeft klachten van PTSS, angst, nachtmerries en slapeloosheid. Zij heeft in Griekenland strafrechtelijke klachten voor afpersing en bedreiging neergelegd, wat bevestigt dat zij tijdens de periode dat zij in Griekenland verbleef reeds slachtoffer is geworden van bedreigingen en intimidatie. Zij heeft van de Griekse autoriteiten geen bescherming gekregen. Dit is reden te meer om niet terug te keren. Haar kinderen verblijven in Gaza in uiterst precaire omstandigheden. Dit heeft ook een invloed op haar psychisch welzijn. De raadsvrouw van de

verzoekende partij vraagt om hiermee rekening te houden bij het beoordelen van het dossier. Bijkomend stelt ze dat de verzoekende partij in juli 2024, dus al meer dan 2 jaar geleden in Griekenland erkend werd. De problematiek van de eventuele verlenging van de ADET speelt hier ook. Zij kan ook geen beroep meer doen op Helios+. Voor het overige volhardt ze in het verzoekschrift.
De verzoekende partij zelf wilt zeggen dat zij alle documenten die zij heeft, via haar advocaat aan de Raad gegeven heeft. Zij wilt benadrukken dat de bedreiging vanuit Griekenland er nog steeds is. De politie is bezig te zoeken naar de mensen die haar bedreigen, maar er is geen positief nieuws. In Griekenland was zij dakloos en kon zij niet werken. Er zijn foto's die dat allemaal bewijzen. Nu wordt zij opgevolgd door een psycholoog, dit is allemaal door wat zij heeft meegemaakt in Griekenland en de zorgen die zij heeft omtrent haar gezin. In het dossier zitten ook foto's van haar gezin. Zij kan haar gezin eigenlijk op elk moment verliezen. Zij heeft geen andere plaats waar zij terecht kan dan dit land. Zij is de enige die haar gezin ondersteunt. Alles wat zij wilt, is dat zij hier in veiligheid kan blijven en dat zij in de toekomst haar gezin naar hier kan brengen. De omstandigheden in Griekenland waren heel moeilijk door de bedreigingen. Zij heeft gezocht naar werk, maar dat was echt onmogelijk. Alles wat zij wilt, is veiligheid. Zij probeert hier iets te maken voor zichzelf en haar gezin. Zij vraagt de Raad om rekening te houden met haar omstandigheden en haar gezin in Gaza."

4.1. Verzoeker legt op 8 juli 2026 en ter terechtzitting, overeenkomstig oud artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aanvullende nota's neer. Deze aanvullende nota's bevatten, naast actuele informatie met betrekking tot de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, de volgende documenten:

- documenten met betrekking tot de bedreigingen in Griekenland;
- twee documenten met betrekking tot verzoekers psychologische toestand;
- een foto van een vriend uit Griekenland;
- foto's van kinderen in Gaza;
- documenten met betrekking tot verzoekers tewerkstelling in België.

5. Verzoeker brengt met voormeld betoog ter terechtzitting en de bij de aanvullende nota's aangevoerde elementen geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 19 mei 2026.

5.1. De Raad onderstreept vooreerst dat artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij de wijziging door de wet van 16 juni 2026 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie, ongewijzigd gebleven.

5.2. Verzoeker gaat in zijn aanvullende nota's nog in op meer recente algemene landeninformatie met betrekking tot de situatie in Griekenland, doch de Raad moet opmerken dat verzoeker hiermee geen informatie aanreikt die toelaat te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en de verdere individuele beoordeling, die *in casu* werd toegepast, niet meer nodig is. Dit blijkt evenmin uit de arresten van de Verenigde Kamers. De rapporten kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de in de beschikking opgenomen gronden.

5.3. In de beschikking van 19 mei 2026 wordt uitgebreid ingegaan op de persoonlijke situatie van verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en worden de door hem aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat hij niet aantoont dat hij persoonlijk zijn rechten en voordelen als statushouder in Griekenland niet meer kan laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt. Deze beoordeling is gebaseerd op de volgende vaststellingen: (i) de verblijfsvergunning van verzoeker is nog geldig tot en met 5 juni 2027, (ii) zijn paspoort is nog geldig tot en met 20 juni 2029, (iii) verzoeker maakt niet aannemelijk over een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de relevante Europese rechtspraak te bezitten, (iv) verzoeker heeft slechts 3,5 maanden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland verbleven, (v) uit zijn verklaringen blijkt niet dat verzoeker de nodige inspanningen heeft geleverd om huisvesting en tewerkstelling te vinden in Griekenland, (vi) verzoeker heeft geen inspanningen geleverd om de Griekse taal te leren en (vii) verzoeker heeft niet de nodige inspanningen geleverd om medische zorgen in Griekenland te bekomen.

5.4. In de beschikking werd vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt over een bijzondere kwetsbaarheid te beschikken in de zin van de relevante Europese rechtspraak. Verzoeker brengt in het kader van zijn vraag tot horen naar voor dat hij klachten heeft van PTSS, angst, nachtmerries en slapeloosheid. In het psychologisch attest van 19 augustus 2025 kan worden gelezen dat verzoeker klachten heeft die gelinkt zijn aan PTSS, namelijk nachtmerries, angst, piekeren, chaos in denken, moeilijk kunnen concentreren en gevoelens van hopeloosheid. Er werd sinds dan een consultatie om de 14 dagen ingepland. Verzoeker voegt eveneens een psychologisch attest toe dat dateert van 25 juni 2026. Hierin kan worden gelezen dat de

consultaties werden stopgezet eind oktober 2025, omdat verzoeker zich wilde focussen op het vinden van werk en het regelen van een verblijfplaats. Hij ging terug naar de psycholoog in mei 2026 met dezelfde klachten. In juli 2026 zouden de consultaties terug zijn opgestart. Hoewel uit deze documenten kan blijken dat verzoeker over een zekere psychologische problematiek beschikt, blijkt hieruit niet voldoende *in concreto* dat zijn psychologische problematiek belangrijke negatieve gevolgen voor zijn zelfstandig functioneren, autonomie en zelfredzaamheid met zich meebrengt, waardoor hij zijn rechten als statushouder in Griekenland niet zou kunnen laten gelden. De omstandigheid dat de consultaties werden stopgezet omdat verzoeker zich wilde focussen op zijn huisvesting en tewerkstelling in België, is eerder een indicatie dat zijn problematiek hem niet hindert in zijn reëel globaal dagelijks functioneren. Verzoeker voegt ook verschillende documenten toe die aantonen dat hij in België tewerkgesteld is. Verzoeker brengt geen elementen naar voor waaruit zou kunnen blijken dat hij bij een terugkeer naar Griekenland niet in staat zou zijn om, ondanks deze mentale problemen, zelfstandig in zijn levensonderhoud te voorzien. De Raad heeft begrip voor de zorgen die verzoeker zich maakt over zijn gezin in Gaza, maar hij toont hiermee niet aan dat hij zich niet staande kan houden in Griekenland. Rekening houdend met het voorgaande, kan verzoeker geen afbreuk doen aan de in de beschikking opgenomen grond, noch maakt hij aannemelijk dat hij alsnog over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt in de zin van de relevante Europese rechtspraak.

5.5. Verzoeker herhaalt in zijn betoog ter terechtzitting dat hij problemen had met een smokkelaar in Griekenland. Hij stelt hiervoor klacht te hebben neergelegd bij de Griekse autoriteiten. In zijn aanvullende nota's voegt hij ook verschillende documenten die deze klachten en problemen zouden kunnen staven. Er dient verzoeker echter op gewezen dat deze problemen geenszins worden ontkend. Er werd echter reeds in de beschikking vastgesteld dat de Griekse overheden de nodige stappen zetten om deze problemen te onderzoeken. Hieruit blijkt dan ook dat de Griekse overheid wel degelijk deze problemen ernstig neemt en de nodige stappen zet om de problemen van verzoeker in Griekenland te onderzoeken. De documenten die verzoeker neerlegt ter staving van deze problemen kunnen dit enkel bevestigen. Deze tonen aan dat hij klacht heeft neergelegd tegen de smokkelaar bij de Griekse instanties en een advocaat heeft aangesteld. Uit het document van zijn advocaat blijkt ook dat zijn klacht wettelijk geregistreerd is en het onderzoek wordt voortgezet in overeenstemming met de wet. Hieruit blijkt dus dat de Griekse overheden weldegelijk hun verplichtingen nakomen en de nodige stappen hebben gezet om de bedreiging die uitging van de smokkelaar te onderzoeken. De enkele omstandigheid dat verzoeker tot op heden nog geen positief nieuws heeft gehoord over de zoektocht naar de smokkelaar, impliceert geenszins dat de Griekse overheden hun verplichtingen niet zouden nakomen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij geen bescherming van de Griekse autoriteiten zou kunnen bekomen, noch dat de bescherming van de Griekse overheden niet doeltreffend zou zijn. Verzoeker kan dus geen afbreuk doen aan de in de beschikking opgenomen grond.

5.6. Ter terechtzitting en in de aanvullende nota's, gaat verzoeker in op de problematiek van de eventuele verlenging van zijn Griekse verblijfsvergunning. Er dient echter te worden vastgesteld dat zijn Griekse verblijfsvergunning nog geldig is tot en met 5 juni 2027. Zijn Griekse verblijfsvergunning is dus nog een jaar geldig. In de beschikking werd ook vastgesteld dat verzoeker nog steeds over zijn fysieke verblijfsvergunning beschikt. Verzoeker kan dus bij een terugkeer naar Griekenland nog steeds over zijn Griekse verblijfsdocumenten beschikken. In de mate dat hij meent dat de vernieuwing van zijn Griekse verblijfsdocumenten lange tijd kunnen duren, blijkt uit de algemene landeninformatie dat de procedure voor het verlengen van de Griekse verblijfsvergunning kan worden opgestart langs digitale weg (*Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236). Verzoeker kon en kan bijgevolg in tussentijd en voor het verstrijken van zijn ADET al tijdig stappen zetten, al dan niet met hulp van anderen zoals zijn advocaat in België, om zich hierover terdege te informeren alsook zelf actief en tijdig concrete inspanningen te leveren om de verlenging van zijn ADET te bewerkstelligen en te bespoedigen. Uit niets blijkt dat dit voor hem niet mogelijk is en verzoeker toont niet *in concreto* aan dat hij zijn ADET in de toekomst niet zal kunnen laten verlengen. Verder wijst de Raad er nog op dat verzoeker in Griekenland al een asielprocedure heeft doorlopen, een beschermingsstatus heeft gekregen, een geldige ADET alsook een Grieks paspoort heeft verkregen en dus contact heeft gehad met de Griekse autoriteiten, zodat enige basiskennis met betrekking tot de Griekse administratie kan worden verondersteld.

5.7. Waar verzoeker aangeeft dat hij bij een terugkeer geen toegang meer zal hebben tot het Helios(+)-programma, kan hij vooreerst niet voorbijgaan aan het feit dat het zijn eigen beslissing was om Griekenland te verlaten kort nadat hij daar internationale bescherming heeft verkregen. Hij erkent zelf dat er gedurende een zekere periode na erkenning ondersteuning beschikbaar was via de Griekse instanties via het Helios(+)-programma, maar hij heeft ervoor gekozen geen gebruik te maken van deze hulp en het land vroegtijdig te verlaten. Deze keuze getuigt van een gebrek aan inspanning om zijn leven in Griekenland op te bouwen en ondermijnt zijn huidig betoog dat hij er bij terugkeer onvoldoende ondersteuning zou krijgen. Het is niet ernstig om de verantwoordelijkheid hiervoor af te schuiven op het CGVS, terwijl verzoeker zelf verzaakt heeft aan de rechten en voorzieningen die hem in Griekenland ter beschikking stonden. Dat verzoeker bij terugkeer geen toegang meer zal hebben tot het Helios(+)-programma, toont verder geenszins aan dat hij zich bij terugkeer naar Griekenland niet zou kunnen beroepen op andere vormen van ondersteuning door de

Griekse overheden of hulp van organisaties bij terugkeer naar Griekenland. Zijn betoog hij geen beroep meer zal kunnen doen op enige vorm van ondersteuning, ontbeert dan ook feitelijke grond

5.8. Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet opnieuw te bepalen of hij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven. Zijn verwijzing naar verschillende rapporten met betrekking tot de situatie in zijn regio van herkomst en de verschillende foto's hierover zijn in dit opzicht dan ook niet dienstig.

5.9. Verzoeker brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 19 mei 2026 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker op heden geen elementen naar voor waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend zesentwintig door:

N. DENIES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
S. VANDEVORST,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
S. VANDEVORST	N. DENIES